

Men dernæst vil det ærede Medlem vistnok ogsaa erkjende, at Afgangen af Skov vil man vel nogenlunde kunne bestemme efter de sælvede Træmasser, men at Skovens Tilvæxt, som jo beror paa Bærtforholdene, har man derimod slet ikke noget Middel til paa regnskabsmæssig Maade at fremstille. Jeg tror i Genhold til det Anførte, at det ærede Medlem ved nærmere Overveielse vil komme til tydeligt at indse, at det ikke lader sig gjøre, naar man ikke vil tage Tingen paa Slump, at føre et virkeligt Kapitalregnskab over en saadan Eiendom som Statsffovene. Men det Samme gjælder mere eller mindre om mange forskjellige andre Ting. Med Hensyn til Sernbanerne, som det ærede Medlem ogsaa nævnte, og som ligeledes bleve berørte af den første ærede Taler, er det jo ganske vist, at man i et saadant Regnskab vilde kunne opføre de Summer, som det havde kostet Staten at bygge dem, som et Aktiv; men man bør tage sig vel tagt for, at man ikke derved bliver vildebet, idet der kan være megen Strid om, hvorvidt man tør betragte dem som et Aktiv netop af den Værdi, som det har kostet at bygge dem, og det kunde særligt med Hensyn til dette specielle Spørgsmaal være megen Tvivl underkastet, om det vilde være rigtigt at gjøre det. Men ved Siden deraf gives der jo desuden mange andre Statseieendomme, som f. Ex. Krigsmateriel, Skibe, Bygninger, Beie, offentlige Samlinger osv., kort sagt en stor Mangfoldighed, som jeg meget maa betvivle, at det engang vilde lønne sig Umagen at foretage en Bundering deraf. Og saa Meget er ialtsald vist, at den Fremstilling af den gærlige Tilvæxt og Afgang i Statsformuen, som derved vilde fremkomme, vilde blive et fuldstændigt Brægebillede for Enhver, der vilde give sig til at benytte den til Noget som helst. Jeg tror derfor, at det vil være rigtigst at beholde sig ved, hvad jeg har tilladt mig at bringe i Forslag, nemlig at Kapitalregnskabet kun skal omfatte de Dele af Statsformuen, hvis Værdier opføres i Finantsloven, altsaa de Dele af Formuen, med Hensyn til hvilke man er kommen saa vidt, at

de kunne bringes i en saadan virkelig Regnskabsform, at der i Mærets Lob kan føres et virkeligt Kapitalregnskab over dem. Enhver Del af Statsregnskabet maa jo nemlig meddeles i Genhold til den Bogføring, der har fundet Sted, og kun, hvor altsaa en virkelig Bogføring er indrettet og efter hele Gjenstandens Natur kan føres, det er det ogsaa i sin Orden, at Gjenstanden derfor bliver optagen i Statsregnskabet til Brug for Forhandlingerne imellem Regjeringen og Rigsdagen. Det har jo vist sig, at efterhaanden ere flere og flere af de Eiendomme, som Staten har, og som der tidligere ikke meddeltes noget Regnskab for, bleve bragte i en saadan Tilstand, at der har kunnet føres et virkeligt Kapitalregnskab med Hensyn til dem, og da ere ogsaa disse Bestanddele af Statsformuen, som saaledes ere bleve modne dertil, ved Forhandling imellem Regjering og Rigsdag bleve optagne paa Finantsloven med en vis Værdi. Og, efterhaanden som endnu flere Dele af Formuen ved den fortsatte gradvise Udvikling i Nedegjørelsen for Statsformuens forskjellige Dele, der uafbrudt tilstræbes, mere og mere drages ind under de Former, som jeg har omtalt, ville de ogsaa kunne komme til at træde op i Statsregnskabet, som paa den Maade vil faae en større og større Fyldighed.

Fischer: Grundloven indeholder ikke nogen bestemt og ligefrem Forskrift om, hvad Statsregnskabet skal indeholde, men det fremgaar ikke destomindre temmelig klart af Bestemmelserne i to af dens Paragrafer, hvad et Statsregnskab maa indeholde. Det hedder jo nemlig i Grundlovens § 49, at, forinden Finantsloven er vedtagen, maa Skatterne ikke opkræves. Her er altsaa en Regel med Hensyn til Indtægten, og med Hensyn til Udgiften hedder det sammesteds, at ingen Udgift maa afholdes, som ikke har Hjemmel i Finantsloven. Med disse Bestemmelser maa sammenholdes Bestemmelsen i den følgende Paragraf angaaende Statsrevisionen, i hvilken det hedder, at Statsrevisorerne skulle paase, at sam-